

Đức Dũng
SẮN VÀNG
Tiểu thuyết

NXB Tổng hợp Sông Bé xuất bản lần đầu năm 1989
Nhà xuất bản Hồng Đức tái bản năm 2024

Chương 10:
BÍ MẬT TRONG LÒNG ĐÁ

Kỳ 1:

-1-

Trước khi rời thung lũng Vàng để về thị xã tìm Công, Trung đã giao cho Tĩnh, gã đàn em trong nhóm của mình trông coi những người đãi vàng ở hang Khẩu. Khi thấy hấn đột ngột xuất hiện cùng với Công ở ngay trước cửa hang. Tĩnh vội vã chạy tới:

-Đại ca đã biết tin gì chưa?

Trung nhíu mày:

-Tin gì?

Tĩnh nói bằng giọng bí ai:

-Cô Hương đã bị giết chết! Mãi tới sáng hôm qua tụi em mới biết. Hình như cô ấy bị thất cổ!

Một thoáng lặng đi rồi Trung hát hàm:

-Còn chuyện gì nữa không?

Tĩnh gật đầu:

-Dạ còn, con Thịnh đã bỏ trốn rồi! Tụi em nghi có khi chính nó là thủ phạm.

Trung lắc đầu, nhếch mép:

-Không thể là con Thịnh được! Có khi là vì nó sợ quá nên trốn đi thôi! Trong vụ này nhất định phải có bàn tay của thằng Lân và tụi “Hổ Mang”.

Im lặng một lát, hắn nói thêm:

-Tao thì sẽ thanh toán sòng phẳng món nợ này! Còn bây giờ, mày cho tất cả những đứa đang lấy đất trong hang về đi. Hôm nay, cho chúng nó nghỉ. Cả mày nữa!

Tĩnh thở phào nhẹ nhõm và vội chạy lại miệng hang. Hắn thực sự ngạc nhiên vì không thấy Trung nổi khùng lên như hắn tưởng. Trong thâm tâm, hắn chẳng thích thú gì khi phải báo cho Trung những tin dữ như thế. Với một kẻ nguy hiểm như Trung, chưa biết điều gì sẽ xảy ra nếu hắn nổi điên lên.

Khi Tĩnh và những người đãi vàng đã rời khỏi chân núi Bạch Tượng, Trung lôi từ trong ba lô ra hai cái búa nhỏ, hai cái đèn pin và đưa cho Công mỗi thứ một cái. Hắn dẫn anh đi vòng xuống sát mép nước, nơi những vòng xoáy của thác Tlem vẫn đang sôi lên sùng sục. Cửa ra vào của hang Khẩu giống như một cái động nhỏ chìm xuống dưới mặt nước. Phần bên trên chỉ cao hơn mặt nước khoảng hai gang tay. Khoác ba lô vào vai, Trung lội ào xuống và thông thả bơi vào. Công cũng theo hắn. Được khoảng mười thước, họ đã đến chỗ lòng hang mở rộng ra như một căn phòng nhỏ. Hai người nối nhau bước lên. Ở đây, nền hang mờ tối và trơn tuột.

Trung bấm đèn chỉ cho Công thấy một cái am nhỏ ngay cạnh đó. Nói đúng ra, đó là một hàm ếch nhỏ ăn lõm vào vách đá ở độ cao ngang tầm mặt người. Trong cái am đó là một lư hương bằng sành chật cứng chân hương. Trung giải thích:

-Tụi tôi thấp đó. Chả tồn kém gì nhưng lại được cái là giúp cho mọi người yên tâm!

Công bước lại gần xem xét kỹ cái am. Anh thấy nó được tạo ra bằng cách tận dụng một chỗ lõm trong đá và được xây thêm bằng gạch cho lòng am vuông vắn. Anh dự định nếu có điều kiện sẽ nghiên cứu thật kỹ chiếc lư hương và những viên gạch này. Trong am không hề có chữ viết hay kí hiệu

gì. Tuy nhiên, sự có mặt của nó ở đây đã là một thông tin mang ý nghĩa khẳng định rằng: Hang Khẩu là một địa điểm linh thiêng theo một quan niệm cổ xưa nào đó.

Họ bắt đầu đi sâu vào bên trong. Trong ánh sáng mờ mờ, có thể nhận thấy rằng ở nhiều chỗ dưới nền hang có dấu vết của sự đào bới. Trung cho biết đây là khu vực những người làm thuê cho hắn đã moi đất ở trong các kẽ đá để đem ra ngoài đãi vàng. Nhưng khu vực này mới chỉ lần sâu vào trong hang khoảng hai chục thước. Bắt đầu từ đó, bóng tối đã trở nên dày đặc và không thể bước đi mà không bật đèn.

Trong ánh đèn pin loang loáng, những vách đá và những cột thạch nhũ sáng lên, huyền ảo. Nhưng theo nhận xét của Công, trong hang Khẩu có rất ít hơi nước và đôi khi anh mới phải gỡ kính xuống để lau. Điều đó chứng tỏ rằng hang có lối thông ra ở một chỗ nào đó và không khí có thể lọt vào.

Sau khi đã ăn sâu vào trong lòng đá khoảng gần chục thước, lòng hang Khẩu bắt đầu ăn chéch lên theo độ dốc khoảng 40^0 . Ở đây, ánh sáng nhiều tới mức không cần bật đèn mà vẫn có thể bước đi khá nhanh trên nền đá lởm chởm. Cũng giống như đoạn hang mà họ đã đi qua, ở đây không có vết tích hay dấu hiệu gì của con người. Các vách đá xung quanh họ khá nhẵn nhụi với màu xám tẻ ngắt.

Đoạn hang dốc tiếp tục đi thẳng vào trong lòng núi chừng gần chục thước nữa và dừng lại ở một khoảng bằng phẳng, rộng tới hơn hai chục thước vuông. Ở đây, lòng hang ăn thẳng đứng lên đỉnh núi và qua cái miệng hang hình tròn, có thể nhìn thấy một khoảng trời xanh vời vời bông bành những tảng mây trắng. Xung quanh miệng hang có những túm rễ cây lòng thông rủ xuống. Từ khoảng bằng phẳng bên dưới này lên tới miệng hang khoảng chục thước. Ánh sáng từ bên trên chiếu thẳng xuống làm cho vòm hang sáng lên một màu trắng dịu dàng.

Trung và Công ngồi bệt xuống nền đá. Sau đoạn đường hàng trăm thước mò mẫm trong lòng đá, được tắm mình trong ánh sáng và khí trời như thế này quả là một phần thưởng hiếm hoi.

Sau những phút nghỉ ngơi, Trung bám vào những gờ đá, trèo lên trên miệng hang. Sau đó, hắn buộc một đầu sợi dây dài vào gốc cây trên đỉnh núi để dùng hai chiếc ba lô và để cho Công bám vào, trèo lên. Khi đã lên đến nơi, Công nhận ra rằng miệng thứ hai của hang Khẩu trở ra gần như đúng vào cái sống lưng của con voi đá vĩ đại này. Đó là một cái lỗ hình tròn có đường kính khoảng hai thước trông giống như một vết thương nham nhở. Có lẽ chính vì cái miệng hang này, những cư dân cổ xưa của vùng Sơn Động đã tưởng tượng nên cả một truyền thuyết về con voi của tù trưởng họ Thân đã bị giặc đâm giáo vào lưng như trong câu chuyện anh Khả đã kể lại.

Khác hẳn với núi Chân Thần, trên đỉnh núi Bạch Tượng này hầu như không có cây mọc. Ở đây chỉ tồn tại một loài cây giống như cây dứa dại với cái thân to cỡ bắp chân, cong queo và một tán lá khiêm tốn chỉ rộng bằng cái nia. Khắp đỉnh núi chỉ có chừng mười cây như vậy mọc rải rác ở những chỗ đá đã bị phong hóa ít nhiều. Ngay cạnh miệng hang cũng có hai cây bám cheo leo vào đá với những chiếc rễ lòng thông thò vào trong những khe nứt. Điểm khác thứ hai là đỉnh núi này khá bằng phẳng và hầu như trơn nhẵn, giống hệt như lưng voi. Do không có những vách đá chắn gió nên ở đây gió thổi ào ạt và nếu không cẩn thận, có thể bị lăn nhào xuống dưới mà không có gì để bắt vấu.

Thấy Công đã thấm mệt, Trung dừng lại nghỉ. Hai người ăn tạm hai ổ bánh mì mà Trung đã mang theo. Sau đó, mỗi người chọn một gốc cây và nằm lẫn ra dưới tán lá của nó. Trung ngủ thiếp đi ngay. Còn Công sau những phút lặng lẽ suy nghĩ cũng bắt đầu thiếp đi trong một giấc ngủ nặng nề không cưỡng nổi.

Khi Trung lay Công tỉnh dậy thì đã gần trưa. Mặt trời sắp lên đến giữa đỉnh đầu. Nắng chói chang làm cho nền đá bỗng trở thành nóng bỏng. Tán lá của những cây dại cũng như đang co lại để tránh nắng. Mồ hôi toát ra làm ướt đầm lưng áo họ. Nép mình dưới tán lá, Trung hỏi:

-Bây giờ anh tính thế nào?

-Phải quay vào trong hang thôi - Công nói - Nếu có bí mật nào đó, chắc chắn nó phải được giấu trong hang chứ không thể ở trên đỉnh núi này được.

Trung gạt đầu tán thành. Hắn khoác ba lô rồi bám vào sợi dây tụt xuống trước. Công vắt vả xuống theo. Họ ngồi lại vài phút trên khoanh đá ngay dưới miệng hang để quen với bóng tối bên dưới rồi bắt đầu nói nhau lần đi.

Suốt từ đó cho đến tối, họ bám đèn soi kỹ các vách đá suốt chiều dài của phần hang còn lại. Ở những chỗ nghi vấn, Trung dùng búa quai thật lực. Nhưng vô ích. Những vách đá vẫn rắn đanh và cứng lạnh. Không hề có một dấu vết gì chứng tỏ là nơi đây đang cất giấu những bí mật.

Cuối cùng, họ đã ra đến phần miệng hang phía sông Hoàng. Không nén nổi sốt ruột, Trung đặt một thỏi mìn vào trong lòng cái am nhỏ. Hắn đốt dây cháy chậm và kéo Công nấp vào sau một phiến đá lớn. Thỏi mìn nổ trong hang giống như tiếng bom. Cái am nhỏ bị vỡ toác ra. Nhưng ở đó cũng chỉ là những mảnh đá!

Họ ra ngoài hang theo đường cũ. Từ phút đó, Trung bỗng trở nên lầm lì hẳn. Hình như hắn đang nghi ngờ một điều gì đó, tuy bề ngoài, hắn vẫn tỏ ra chiều chuộng Công. Với trái tim nhạy cảm của mình, Công cũng bắt đầu cảm thấy lo ngại trước những biểu hiện của tên cướp.

-6-

Đêm hôm ấy, Công ngủ lại trong một căn lều trống hoác bốn bên, chỉ có một mảnh vải nhựa căng làm mái. Xung quanh đó la liệt những lều lán cũng tạm bợ như vậy. Những kẻ nhàn rỗi đang sát phạt nhau bằng đủ trò bài bạc bịp bợm. Tiếng người cười nói, đôi khi có cả tiếng la hét hòa trộn vào nhau thành một âm thanh giống như tiếng rền rĩ của một bày thú trong cái quần cư nguyên thủy của chúng.

Công không ngủ được. Bên cạnh anh, Trung đã ngáy từ lâu. Nhìn lên bầu trời với những vì sao chỉ chít qua lỗ thủng của tấm vải nhựa căng bên trên, anh cứ trần trọc trong những dự cảm đầy lo âu: Ngày mai, nếu vẫn không tìm được một cái gì đó trong hang Khẩu thì sao? Trung vẫn sẽ bám theo cái dự định của hắn hay còn nghĩ ra trò gì nữa? Qua nét mặt của hắn khi ra khỏi hang lúc chiều, Công thực sự cảm thấy lo ngại. Nhất định tên cướp đáng sợ này đang có một âm mưu gì đấy. Nhưng đó là điều gì? Và anh, một con người đơn độc giữa bày thú bây giờ, liệu anh có thể tự bảo vệ được mình

không, chứ chưa nói đến chuyện bảo vệ cái bí mật đang ẩn giấu trong lòng đá. Mà cái bí mật ấy, anh có cảm giác là đã chạm tới nó!

Đúng là Công có cảm giác là đã chạm được tới những bí mật của quá khứ. Ngay từ khi đọc được những dòng chữ trên tấm bia thứ hai trên núi Chân Thần, anh đã suy nghĩ rất nhiều đến câu cuối cùng của nó: “*Đường về là con đường (mà) vàng trắng đã đi*”. Khi đang còn trong hang, anh đã bí mật kiểm tra giả thiết của mình. Nhưng anh cũng rất thận trọng vì hiểu rằng phút tìm ra những bí mật rất có thể cũng là phút kết thúc của mình. Tên cướp tàn bạo này sẽ không ngần ngại gì mà không giáng cho anh một búa vào gáy.

Nếu giúp Trung tìm thấy những bí mật, rất có thể anh đã tự giết mình. Nhưng nếu không tìm thấy cái mà hắn đang ráo riết săn lùng, chắc gì tên cướp ấy đã chịu để cho anh yên lành ra đi bởi vì anh đã nắm được những bí mật của dòng họ hắn. Công hiểu rằng anh đã rơi vào cái thế tiến thoái lưỡng nan. Cách tốt nhất là chọn một thời cơ thuận lợi và trốn thoát khỏi Trung và đồng bọn hắn. Nhưng dĩ nhiên, cách đó cũng nguy hiểm không kém những cách khác. Tuy nhiên, chắc anh sẽ phải liều?

Ý nghĩ ấy làm Công choàng dậy. Anh khẽ khàng đứng lên và định bước ra bờ sông. Chính trong phút đó, giọng nói tỉnh như sáo của Trung đã vang lên:

-Ông bạn. Đi đâu thế?

Trung bật choàng dậy. Hắn nhìn Công bằng ánh mắt giễu cợt:

-Định chuồn hả? Không đơn giản thế đâu!

Công cố trấn tĩnh:

-Tôi đi ngoài một chút.

Trung không nói gì. Hắn cứ ngồi nhìn trừng trừng cho đến lúc Công quay trở lại và nằm xuống.

Quả là không thể thoát khỏi cái thung lũng khủng khiếp này một cách đơn giản như vậy được. Hơn nữa, Công cũng muốn xem thử có đúng là những vách đá của hang Khẩu đang ẩn chứa điều bí mật nào không? Ngay cả khi đã lẫm vào cái hoàn cảnh đáng sợ nay, anh cũng không thể từ bỏ được sự say

mê khoa học của mình. Tất nhiên, điều đó có thể dẫn anh đến một kết cục bi thảm. Công cũng hiểu rất rõ là như vậy.

(Còn nữa)

Đức Dũng